

maa sige, overvælde Ministeren med den Masse af Kjendsgjerninger, som vare forhaanden, men ikke Andet, hverken Mere eller Mindre skulde han foretage paa Udvalgets Vegne; han skulde just skaffe Udvalget sin Styrke i, at Beviserne laae i Kjendsgjerninger, men ikke i de skarpe Udtalelser. Disse Udtalelser kan jeg ikke give Billigelse ligeoverfor en Minister, som i saa mangfoldige Henseender har underhandlet med os paa en Maade, som vi maae være tilfredse med. Det er ikke den Bet. vi skulle gaae for at beholde en god Forstaelse med saa mange af Ministrene som muligt; vi have grundet Klage nok over nogle af dem, og vi skulle derfor ikke stode dem fra os, vi have Grund til at være tilfredse med. Det er ingen Udmygelse for Ministeren, vi have søgt at opnaae gennem denne Forhandling, det er en forstandig Forvaltning af Landets Sager, og efter den Maade, som Ministeren først havde udtalt sig paa idag, kunde vi rolig have voteret og seet Sagen imøde med Hensyn til det Udfald, denne vilde faae. Hvad det ærede Medlem har sagt, som er fuldkommen sandt, det er, at det ikke er Udvalget, der har reist Sagen, thi vor Mening var fremsat i Betænkningen, og der blev ikke talt et eneste Ord derom, førend Ministeren selv reiste Spørgsmaalet, og jeg indrømmer, paa en uheldig Maade. Men det er efter min Mening ikke ædelmodigt, at have Seieren i sine Hænder og træde paa sin Modstander.

A. Hage: Jeg skylder den Bemærkning til det ærede Thing, at jeg dennegang naturligviis ikke i Gæt og Alt kan være traadt op paa Udvalgets Vegne, fordi Finantsudvalget ikke har været samlet, siden den forrige Forhandling af denne Sag fandt Sted; jeg har maattet overlade til ethvert enkelt Medlem af Finantsudvalget, hvorvidt han vilde tiltræde de Bemærkninger, jeg gjorde, eller ikke. Hvad „Ædelmod“ angaaer, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) omtalte, saa har jeg ikke den allerminste Betsbreidelse at gøre mig selv; jeg har fra Begyndelsen af taget denne Sag saa tørt som muligt; jeg har støttet mig til Kjendsgjerninger, ikke til andet. Men naar den ærede

Minister, med de Kjendsgjerninger, som ere blevne gjentagne og gjentagne, staaer op og paastaer, at det, jeg anfører, er mindre paalideligt, at jeg er i fuldkommen Bidsfarelse, og at jeg under Discussionerne har skiftet Terrain, saa er det umuligt for mig andet, naar jeg skal sætte Sagen i sit rette Lys for det ærede Thing, end at gjøre opmærksom paa, hvad den ærede Minister først har meddeelt Thinget og siden efter ikke har været istand til at godt gøre. Han har med saa udtryffelige og bestemte Ord, som vel er muligt, sagt os — og i den Anledning givet os den Betsbreidelse, han troede, vi forstente, — hvad der skulde være Skik og Brug i alle andre Lande, ingen undtagne, og i den Henseende udtalt, at han kunde støtte sig til en Masse Beviser, hvoraf han var i Besiddelse, men vi have aldrig siden hørt eller seet et eneste af disse Beviser, skøndt vi gjentagne Gange have opfordret den ærede Minister til at fremkomme med dem. Jeg afviser derfor som fuldkommen ubesøiet og ubillig den Anke, den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) gjorde mod min Optraeden eller min Mangel paa Ædelmod.

Tscherning: Maa jeg gjøre en personlig Bemærkning?

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet for en personlig Bemærkning.

Tscherning: Jeg indstævner Afgjørelsen til samtlige Medlemmer, som her ere tilstede.

Fischer: Efter de Udtalelser, som ere fremkomne fra den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), kunde jeg gjerne frasælde Ordet. Jeg troer imidlertid for mit Bedkommende at have en særlig Berettigelse til at bringe den ærede Rigsdagsmand for Københavns 2den Valgkreds (A. Hage) i Erindring, at Discussionen fra hans Side er ført paa en Maade, som ikke blev vedtaget i Udvalget, at den skulde føres paa. Jeg skal tillade mig at bringe den ærede Rigsdagsmand i Erindring, at jeg gjorde et Slags Betingelse dengang, det blev overdraget det ærede Medlem at optræde paa Udvalgets Vegne i denne Sag — og jeg troer, jeg tør